

Евриклесъ. — Нарбасъ, тя е принудена да му даде рѣкътъ си, защото той можи да отмъсти Кресфонть като накажи убыйцьтъ му.

Нарбасъ. — Какъ можи да бѣде това когато убыйцьтъ е самъ той.

Мерона. — Той? този невѣрникъ?

Нарбасъ. — Да, той сѣщи, на когото кръвнишкытъ му рѣце погубыха бащата и братіята на Ежистъ: самъ азъ, азъ съ собстеннытъ си очи го видяхъ като уби Кресфонть, вашъ сопругъ а мой Господаръ.

Мерона. — О Боже!

Нарбасъ.—Обиколена отъ непріятелы и отъ мъртви, вый неможихте да направите и да видите нищо. Нъ азъ който избавихъ сынъ ви Ежистъ отъ тия орлеви некты, азъ който отслабналь бѣгахъ съ него, видяхъ всичко, какъ Полифонть въ срѣдъ размирицьтъ, пламацьтъ уби сопругътъ вы и сыноветъ ви, какъ той бѣше си прострѣль кървавата рѣкъ да погуби Ежистъ, нъ азъ сполучихъ да го изваде отъ лѣгло то му и да побѣгна съ него; и за да го отърва, и за да не можа да бѣдѣ откритъ като бѣгахме отъ мѣсто на мѣсто, азъ зѣхъ имято Поликлеть, съ когото стана петнадесетъ години какъ ся крїя. А сега